

כתרים לאותיות

זוידושים בענייני פרשת כי תצא
בדרך הרבז והסוד

כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה וילדו לו בנים האהובה והשנואה והיה הבן הבכר לשניאה: והיה ביום הנחילו את בניו את אשר יהיה לו לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה הבכר: כי את הבכר בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים בכל אשר ימצא לו כי הוא ראשית אנו לו משפט הבכרה (דברים כ"א - ט"ז ט"ז י"ז)

רמז שמש"כ לו משפט הבכרה רמז ליעקב שקנה את הבכרה בדין ובמשפט ובחינת פי שנים רומזת שנכללו בו ב' האבות אברהם ויצחק כמש"כ בזוהר שיעקב כולל ג' אבות שהם כנגד ג' חלקי הבכורה דהיינו כהונה מלכות ובכורה וזה ענין מש"כ בני בכורי ישראל

והנה בפסוקים הנ"ל בעניינא דבכור כ' ה' פעמים את התיבה לו. (דהיינו וילדו לו. את אשר יהיה לו. לתת לו פי שנים. בכל אשר ימצא לו. לו משפט הבכרה). ונראה שיש בזה רמז ליעקב. והינו שה' פעמים לו עה"כ דב' אותיות הם בגי' יעקב.

והנה במ"ר מבואר שיש ג' חלקים דשייכי לבכורה דהיינו כהונה מלכות ובכורה וכמש"כ רש"י בביאור מש"כ בראובן יתר שאת ויתר עז. ונראה שג' חלקים אלו הם כנגד אברהם יצחק ויעקב. והיינו דאברהם דשייך לחסד הוא כנגד כהונה דשייך לחסד כמש"כ בזוהר. ויצחק דשייך לגבורה ואש הוא כנגד מלכות דשייך לגבורה ואש כמש"כ בזוהר. ויעקב הוא כנגד חלק בכורה שקנה את הבכורה מעשו והיינו כנ"ל שיעקב שייך לבכור שנוטל פי שנים שנכללו בו ג' אבות.

עוד שנים שהם ביחד קפ"ב שהוא הגי' של יעקב. (וכן עה"כ של ב' אותיות של תיבת פי או של ב' התיבות פי הם בגי' קפ"ב).

ונראה שיש רמז במש"כ פי שנים לבכר. והיינו שהמילה פי במילוי הם האותיות פי יוד. וב' פעמים פי יוד עה"כ דב' תיבות הם בגי' בכר.

ונראה דשפיר שייך ענין האבות לתיבת פי דשייך לפה דבחילוף אחה"ע בומ"ף אותיות פה מתחלפות באותיות אב שא' מתחלפת בה' ופ' מחלפת בב'. וכן איתא בזוהר שהפה נברא תחילה באדם ושפיר שייך לבחינת אב שהאבות הם תחילת האומה.

ונראה שיש רמז להא דיעקב שייך לבחינת בכור במש"כ כי הוא ראשית אנו. והיינו שהמילה ראשית היא בגי' יעקב יעקוב ישראל (911). ונראה דשייך לזה מש"כ בירמיה (ב' ג') קדש ישראל לה' ראשית תבואתה וגו'. והיינו כדכתיב בני בכורי ישראל. ובחינת ראשית שייך לבכור שהוא הבן הראשון.

נראה שיש רמז במה שהבכור מקבל פי שנים להכפלת תיבת בכור שב' פעמים בכור הם בגי' אברהם יצחק. וכן יש רמז במש"כ הבכור בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים שהר"ת שלהם היא בגי' אברהם יצחק עם כולל אחד. וכן במש"כ לתת לו פי שנים יש רמז לזה שהס"ת שלהם הוא בגי' אברהם יצחק.

ונראה לבאר בזה שענין הבכורה שייך ליעקב. וכמו שכ' בתורה שיעקב קנה את הבכורה מעשו ובזה זכה בברכות אביו יצחק. והיינו כמש"כ בני בכורי ישראל שיעקב נקרא ישראל. וענין פי שנים דבכור רמז למש"כ בזוהר שביעקב נכללו גם אברהם ויצחק ובבחינת פי שנים נרמז שנכללו בו עוד שנים. ולכן נרמז בעניינא דבכור כמה פעמים ענין אברהם יצחק כנ"ל.

ונראה שיש רמז לזה בתיבות פי שנים שרומזות לב' פעמים תיבת פי (בבחינת פי-שנים) שהם בגי' ק"פ. ותיבת שנים רומזת להוספת

רמז במש"כ לו משפט הבכרה למיתוק הגבורה דשייכא למשפט בבחינת הבכרה שהיא אותיות הבכרה והיא בגי' רל"ב כמו ד' המילויים של שם הויה דעסמ"ב והמיתוק הוא ביעקב שבו מתחברים חסד דאברהם עם גבורה דיצחק ושייך למה שנתבאר שיעקב שייך לבחינת הבכרה

ה' גבורות מנצפ"ך כמש"כ באר"י. ונראה דלהנ"ל יש לפרש שזה נרמז בבחינה של פי שנים דבכורה שרומזת ליעקב כנ"ל. והיינו שעניין פי שנים רומז לכפילות דמנצפ"ך כפולות המתמתקים ביעקב.

ונראה דעניין פי שנים רומז לב' פעמים צ' שהוא בגי' פי (וכדכתיב פי צדיק יהגה חכמה וגו'). ויעקב שייך לחכמה כמש"כ בזוהר שהוא אותיות י' עקב וי' שייכא לחכמה. והר"ת של פי צדיק יהגה חכמה הוא בגי' יעקוב). ועניין הצ' שייך למיתוק הגבורות כמו שנרמז במה שכ' מכנ"ף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק דההינו שהצ' ממתק לגבורות מכנ"ף דמנצפ"ך.

ואפשר שכנגד ג' בחינות אלו של ג' האבות הכלולים ביעקב שהם כנגד ג' חלקי הבכורה של כהונה מלכות ובכורה כנ"ל יש את העניין של מיתוק הגבורות בג' פעמים הויה כמש"כ באר"י. ויש לזה רמז במניין האותיות של הפסוק כי תהיין לאיש שתי נשים וגו' שיש בו ע"ח אותיות כמניין ג' פעמים הויה. ועם ב' פעמים הויה של מש"כ והיה הבן - והיה ביום הם ה' פעמים הויה כנגד מיתוק ה' גבורות מנצפ"ך.

רמז לב' פעמים תיבת בכור. שהם בגי' אברהם יצחק. והם גם בגי' ד"ת הויה הויה. ונרמז בזה מיתוק הגבורות דשייך לחיבור חסד דאברהם עם גבורה דיצחק. וחיבורם הוא ביעקב שכולל כל האבות כנ"ל. וכן ד"ת הוא הגי' של י' פעמים הויה עם ב' פעמים חסד כמש"כ באר"י בעניין והשתיה כדת דכ' במג"א. והם כנגד מיתוק י' גבורות דמנצפ"ך כפולות וה"נ יש לרמזו בגי' של ד"ת הויה הויה.

והנה הר"ת של התיבות שתי נשים האחת אהובה הם האותיות שנאה. והר"ת של התיבות את הבכר בן השנואה הם האותיות אהבה. ונראה שיש בזה רמז למיתוק הגבורות ולהיפוך הדין שהוא בבחינת שנאה לחסד ורחמים שהם בבחינת אהבה.

ונראה שיש רמז למיתוק הגבורות בבחינת הבכורה של יעקב הנקרא ישראל. והיינו שבמה שכ' בני בכורי ישראל הר"ת והס"ת הם בגי' דין.

והנה יעקב הוא בגי' ב' פעמים אלקים עה"כ די' אותיות כמש"כ באר"י. ונראה דשייך למיתוק כפולות מנצפ"ך דשייכי לשם אלקים שיש בו ה' אותיות כנגד

ונראה שבמש"כ לו משפט הבכרה יש רמז לבכורה שקנה יעקב מעשו וזכה בה בדין ובמשפט וזהו שכ' לו משפט הבכרה.

ונראה שיש בזה רמז למיתוק הגבורות ע"י יעקב. והיינו שעניין הגבורות שייך למשפט. ומיתוקם הוא בשם הויה כמש"כ באר"י. ויעקב שייך לשם הויה כמש"כ בשערי אורה. והמילה הבכרה היא בגי' רל"ב. וזהו הגי' של ד' המילויים של שם הויה דהיינו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. וזה נרמז בתיבות משפט הבכרה.

ונראה שמש"כ לו משפט הבכרה רומז למיתוק דשייך לבחינת צדיק. ולו שייך לצדיק כעניין ל"ו צדיקים שיש בכל דור כמש"כ בחז"ל. (ואיכא ל"ו צדיקים בא"י ול"ו בחו"ל כמו ששמעתי מהגרי"מ מרגנשטרן שליט"א ומקורו בסה"ק. וב' פעמים ל"ו הם בגי' חסד דשייך למיתוק הגבורות).

ונראה דשייך לזה הא דתיבת הבכרה היא אותיות ה' ברכה. ויש בזה רמז לה' חסדים דשייכי לברכה הממתקת לה' גבורות מנצפ"ך.

ונראה שיש רמז לזה גם בבחינה של פי שנים דבכור שיש בזה

ביאור שעניין שתי נשים האחת אהובה והאחת שנאה רומז לרחל שהיא בבחינת אהובה וללאה שהיא בבחינת שנאה וביאור שהבן הבכר של השנואה היינו ראובן שהוא בן לאה וכן האהובה (שאנו בכור) הוא בנימין שהוא בן רחל ורמזים בב' השמות של ראובן ובנימין למיתוק הגבורות ובשייכות בחינת ראובן להתחלה ובשייכות בחינת בנימין לעקב ולסוף שהוא בחינת מנצפ"ך שהם בסוף התיבה ושייך לעקב שהוא בגי' ב' פעמים אלקים כנגד מנצפ"ך כפולות

היינו בנימין שהוא בנה של רחל. (ואין הכוונה ליוסף כיון שיוסף הוא באמת בכור מאמו ובפטר רחם תלא רחמנא).

ונראה שיש לזה רמז שהס"ת של התיבות והיה הבן הבכר

ויפתח את רחמה. ורחל היא בבחינת אהובה כדכתיב ויאהב יעקב את רחל.

ונראה שכן השנואה הבכור היינו ראובן שהוא בנה של לאה. ומש"כ לא יוכל לבכר את בן האהובה

ונראה לפרש בזה עוד באופן אחר. והיינו שעניין שתי נשים האחת אהובה והאחת שנאה רומז לנשות יעקב שהם רחל ולאה שלאה היא בבחינת שנאה כדכתיב וירא ה' כי שנאה לאה

שיהיה בגאולה בחיבור היסוד והמלכות כמש"כ באר"י.

ונראה שזה נרמז במש"כ והיה ביום הנחילו וגו' שתיתב והיה היא אותיות שם הויה. וכן מש"כ והיה הבן הבכר לשניאה רומז לזה. ועניין ב' פעמים הם כנגד ב' הבחינות של ראובן ובנימין לאה ורחל מלכות ויסוד וכנגד המיתוק דגבורות מנצפ"ך כפולות.

ונראה שמצינו עוד דבר שווה בראובן ובנימין שראובן נקרא ראשית אוני כמש"כ בפ' ויחי כחי וראשית אוני. ובנימין אמו קראה לו בן אוני כמש"כ בפ' וישלח. (ונראה שיש רמז שהשם בן אוני שייך לרחל שב' פעמים בן אוני הם בגי' רחל).

ונראה שיש רמז במש"כ לתת לו פי שנים שהם ס"ת יתום. ורומז לבנימין שהיה יתום מאמו שנפטרה בלידתו והוא בן האהובה שרצה יעקב ליתן לו פי שנים כנ"ל.

ונראה שע"פ מה שנתבאר שעניין בן האהובה ובן השנואה שייך לראובן ובנימין יש לפרש שנרמז בשמותם גם עניין מיתוק הגבורות. והיינו שהמילה ראובן עה"כ היא בגי' ר"ס. וזהו הגי' של י פעמים הויה דשייכי למיתוק י גבורות דמנצפ"ך כפולות כמש"כ באר"י. והוא אותיות אור ב"ן ושייך לחד כמש"כ באר"י (לקוטי תורה ויצא). וכן בנימין הוא אותיות ב"ן ימין והימין שייך לחד כמש"כ בזוהר. וב' פעמים ב"ן שבראובן ובנימין שייכי לב' פעמים מלכות דשייכא לשם ב"ן ומלכות שייכא לגבורה שממנה יוצאים הדינים לעולם כמש"כ בזוהר (ראה). ועניין ב' פעמים הוא כנגד מנצפ"ך כפולות.

והנה עניין העקב שייך למלכות שהיא תחתונה והעקב הוא סוף הגוף כמש"כ באר"י. והמילה עקב היא הגי' של ב' פעמים אלקים

ומלכות הם הבחינה של פי שנים הכתובה בבכור.

ומש"כ לא יוכל לבכר קאי לעתיד לבא שהוא בחינה של מש"כ והיה ביום הנחילו את בניו שיירשו ישראל את הארץ כמש"כ לעולם יירשו ארץ וכן ירושלים היא מל' ירושה. וישראל הם בחינת בניו של הבורא כדכתיב בנים אתם לה' וגו'. ואז לא יוכל לבכר את בן האהובה שהוא בנימין על פני בן השנואה. והיינו שלעת"ל תהיה הכהונה בבכורים דשייכי לבחינת ראובן ובשבט לוי. והמלכות תהיה במשיח בן דוד שבא מיהודה. וכולם הם בני לאה שהיא השנואה.

ונראה דשייך לזה מש"כ בברכת משה לשבטים בפ' וזאת הברכה (דברים ל"ג) יחי ראובן ואל ימת וגו' ופירש"י יחי ראובן בעוה"ז ואל ימת לעוה"ב שלא יזכר לו מעשה בלהה. והיינו שלעת"ל ימחל לראובן אותו עוון שמחמתו הפסיד את הכהונה והמלכות שהם בבחינת פי שנים כנ"ל.

ונראה שיש לזה רמז שבב' השמות של בנימין וראובן יש את האותיות בן בסמיכות. ויש בזה רמז דשייכי למש"כ וילדו לו בנים האהובה והשנואה לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה הבכר וגו'.

והנה האותיות היתרות בתיבות ראובן בנימין מלבד האותיות בן הם האותיות רא"ו ימ"ן. ונראה שהם בגי' רחל לאה הויה (עם כולל אחד). והיינו שבב' בנים מתחברים הבחינות של רחל ולאה שראובן הוא בנה של לאה ובנימין הוא בנה של רחל. וחיבורם שייך לחיבור היסוד והמלכות שיתחברו בגאולה דרחל שייכא ליסוד שהיא אם יוסף ולאה שייכא למלכות שהיא אם יהודה (וכ"כ באר"י). וזה עניין שם הויה דשייך לגאולה ולמיתוק הגבורות

לשניאה הם בגי' ראובן עה"כ. ובמש"כ וילדו לו בנים האהובה יש רמז לבנימין שהתיבות לו בנים האהובה הם בגי' בנימין.

ונראה שבמילה ראובן יש רמז שהוא ראשית אנו של יעקב. והיינו שבחילוף ב' באתב"ש הוא אותיות רש אנו.

ונראה שעניין מש"כ לא יוכל לבכר וגו' רומז שיעקב רצה לתת פי שנים לבנימין שהוא בן האהובה במקום ראובן שהוא בן השנואה הבכור.

ובאמת מצינו עניין זה בברכות שבידך יעקב את בניו בפ' ויחי שאמר לראובן (בראשית מ"ט ג' ד') ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז: פחו כמים אל תותר וגו'. ופירש"י וז"ל יתר שאת ראוי היית להיות יתר על אחיך בכהונה ל' נשיאות כפים ויתר עז במלכות כמו ויתן עז למלכו. ומי גרם לך להפסיד כל אלה פחו כמים וכו' אל תותר אל תתרבה ליטול כל היתרות הללו שהיו ראויות לך ומהו הפחו אשר פחזת כי עלית משכבי אביך אז חללת אותו שם שעלה על יצועי והיא השכינה שהיה דרכה לעלות על יצועי עכ"ל. (ונראה שבמש"כ בן השנואה הבכר יש רמז לזה. והיינו שהם אותיות ראובן שכב. ושאר האותיות הם ינ"ה שהם בגי' א-ד-נ-י. ורומז לשכינה דשייכא לשם אד').

ובברכת יעקב לבנימין כ' (שם שם כ"ו) בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. ופירש"י שבמש"כ בנימין זאב יטרף ניבא על שאול שבא מבנימין. ובמש"כ ולערב יחלק שלל מביא רש"י מה שאונקלוס תירגם שהוא שלל הכהנים בבית המקדש.

והיינו שבאמת יש בחינה שבנימין זכה בכהונה ומלכות שהיו ראויים לראובן. וב' עניינים אלו של כהונה

אותיות ראובן. ושאר האותיות הם השנההכ"ב. והגי' שלהם היא טוב חסד רחמים. והיינו דשייך למיתוק הגבורות דשייך לג' בחינות אלו של טוב חסד רחמים כמו שאומרים בברכת מודים הטוב כי לא כלו רחמך והמרחם כי לא תמו חסדיך.

ויש בנותן טעם להביא כאן מש"כ באוה"ח עה"פ והיה הבן הבכור לשניאה שאין הכתוב אומר כן בדרך ספק אלא ודאי כן יהיה שהבן הבכור יהיה מהשנואה כענין מש"כ אצל לאה וירא ה' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה.

ובס' ילקוט ראובני מביא בשם השפתי כהן שענין שתי נשים רומז לב' הנשים שנשא אדם הראשון שהם לילית שהיא בבחינת שנואה וחוה שהיא בבחינת אהובה. ונראה שדבריו א"ש עם מה שנתבאר ששתי נשים רומז לרחל ולאח ע"פ מש"כ באר"י שרחל ולאח הם כנגד ב' הנשים של אדם הראשון ויעקב הוא גלגול אדה"ר וכמש"א חז"ל שופריה דיעקב מעין שופריה דאדה"ר.

וכן היא בעצימת עיני האדם דשייך לחושך. ונראה דשייך לזה מש"כ בראובן פחו כמים דמים שייכי לחסד כמש"כ בזוהר וכן ראובן שייך לחסד כמש"כ באר"י הנ"ל.

ונראה דשייך לזה מש"כ הגר"א בס' יצירה (פ"ה מ"א) שחוש הראיה שייך לראובן וחוש השינה שייך לבנימין ושינה היא בעינים כמש"כ אם אתן שנת לעיני. וראה היא כנגד עין ימין ושינה היא כנגד עין שמאל. והיינו דאיכא שייכות בין ראובן לבנימין ושפיר שייכי לחסד וגבורה דשייכי לימין ושמאל ולאור וחושך.

ואולי מש"כ לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה הבכר לתת לו פי שנים רומז שכדי למתק את הגבורות צריך ליתן פי שנים דווקא לראובן דשייך לחסד (והוא בן לאה שהיא השנואה כנ"ל) כדי להכפיל כח החסד שימתק לגבורות דמנצפ"ך כפולות.

ונראה שיש לזה רמז במה שכ' בן השנואה הבכר שיש בהם

(דשייכי לכפולות מנצפ"ך כנ"ל). ונראה שגם ענין אותיות מנצפ"ך שייך לסוף שהם האותיות שבסוף התיבה. ובנימין הוא סוף השבטים. ובנימין הוא אותיות ב"ן י' מ"ן. ויש בזה רמז למלכות דשייך לשם ב"ן ולי' גבורות שעיקרן באותיות מ"ן דמנצפ"ך. והגר"א בס' יצירה כ' שחוש השינה שייך לבנימין. ואפשר דשייך לזה מה שהשינה היא בסוף היום ובסילוק הכח.

ונראה שראובן דשייך לחסד כנ"ל הוא היפך כל זה. והיינו שהוא ראשון בשבטים וחסד ראשונה בחג"ת נה"מ. וכ' בו ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני וגו'. והיינו שהוא שייך להתחלה וכת. ויש בו את האותיות א"ב דשייכי להתחלה ולבחינת אב שהוא השורש וההתחלה לכל. וכן בחינת ההתחלה שייך לבוקר שהוא תחילת היום ושייך לחסד כענין מה שאברהם דשייך לחסד תיקן תפילת שחרית בבוקר. וראובן הוא אותיות אור ב"ן וענין האור הוא היפך החושך והשינה שייך לחושך שזמן שכיבה הוא בלילה

בשייכות בחינת ראובן שהוא ראשון בשבטים לאברהם שהוא ראשון באבות ובשייכות תרזייהו לאור ולחסד ולבחינת שיר פשוט ולאצילות ולתפילין של ראש ולכתר ובשייכות התפילין למיתוק הגבורות ורמז בברכת ראה בענינו למיתוק הגבורות ע"י ראובן

ואצילות שייך לשיר פשוט. ונראה שיש לזה רמז במילוי של אותיות אברהם. והיינו שהם האותיות אלף בית ריש הי מם. ואותיות המילוי לבד בהסרת האותיות החיצוניות הם האותיות תפילי י"מ ש'. וי"מ הוא הגי' של נ'. וא"כ יש בזה רמז לתפילין ש'. והיינו תפילין של ראש שיש בהם ש'. ועם האותיות החיצוניות הם אותיות תפילי ראש בהמ"נ. והם בגי' תפילין ראש הויה אהי-ה. ושם אהי-ה שייך לכתר ששם שורש החסד וי"ג מדות של רחמים דשייכי לכתר. ותפילין של

את הראיה כנ"ל. ולכן אברהם דשייך לחסד הוא אותיות במראה דהיינו שהוא מתקן את המראה ע"י החסד והאור.

והנה בזוהר כ' שיש ד' בחינות בשיר דהיינו שיר פשוט כפול משולש ומרובע והם כנגד ד' עולמות של אצילות בריאה יצירה עשיה וכנגד ד' רגלי המרכבה שהם אברהם יצחק יעקב דוד וכנגד ד' אותיות של שם הויה. והיינו שאברהם הוא כנגד אצילות שכנגדה בחינת שיר פשוט.

והנה כ' בזוהר (כי תצא) שבחינת תפילין של ראש שייך לאצילות.

והנה אברהם שייך לחסד והוא אותיות במראה והמראה שייך לראיה ולאור שע"י האור אדם רואה שבחושך אינו רואה ולכן עיוור שאינו רואה נקרא סגי נהור שהוא אור גדול והוא בל' הפוכה.

ונראה שהאותיות במראה רומזות לב' מראה. ומראה הוא הגי' של גבריאל. וב' מראה רומז לב' פעמים גבריאל כנגד מנצפ"ך כפולות. וכן ראה בגי' גבורה. וכן העינים שייכי לנקודים ולשבירה דשייך לדינים כמש"כ באר"י. והיינו שע"י האור דשייך לחסד יש תיקון לראיה דשייך לגבורה שהאור מכשיר

ונראה דשייך לזה מה שראובן הוא אותיות אור ב"ן והיינו שהוא שייך לחדש שמאיר במלכות דשייכא לשם ב"ן ולגבורה כמש"כ באר"י.

ונראה שראובן הוא אותיות רבנו א'. ויש בזה רמז למה שאומרים בשמונ"ע בברכת גואל ישראל ראה בענינו וריבה ריבנו. והיינו שראובן נקרא ע"ש מש"כ שאמרה לאה ראה ה' בעניי ושפיר שייך לברכת ראה בענינו. ולכן ראובן שייך לחוש הראיה כמש"כ הגר"א בס' יצירה (פ"ה מ"א).

וברכה זו שייכא לגבורה כמש"כ באר"י שניקוד שם הויה של ברכה זו הוא בשבא דשייך לגבורה. (ויש לזה רמז ששבא הוא אותיות באש ואש שייכא לגבורה כמש"כ בזהר. והוא אותיות ב' אש כנגד מנצפ"ך כפולות). ונראה שזהו הכפילות של וריבה ריבנו.

ונראה שהג' של התיבות וריבה ריבנו היא גבורה גבורה ה' דן. ויש בזה רמז לגבורות מנצפ"ך כפולות דשייכי לה' דן. וה' פעמים דן עה"כ דה' תיבות הם בגי' מנצפ"ך. ומה שנרמז בראובן רבנו א' רומז למיתוק הגבורות דשייכי לרבנו שמיתוקן בא' כמש"כ בזהר בענין א' פ"ר דאפר פרה.

ונראה שבמילה רבנו נרמז בגי' ד' המילויים של שם הויה עם שם הויה עצמו שהם בגי' רבנו כמש"כ באר"י בכוונת המילה רבון. ונראה שגם זה נרמז במילה ראובן דשייך לחדש ולמיתוק ה' גבורות שמיתוקן בה' פעמים הויה כמש"כ באר"י ובא' כמש"כ בזהר בענין א' פ"ר דאפר פרה. וזה נרמז בגי' של המילה ראובן שהיא בגי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הויה א'.

התשובה שחוזרים בה לשורש. וע"י אור התשובה מתמתקים הדינים. ויש לזה רמז במש"כ ולבבו יבין ושב ורפא לו. ותיבת רפא היא אותיות א' פ"ר ויש בה רמז למיתוק גבורות מנצפ"ך ע"י הא' כענין מש"כ בזהר בענין א' פ"ר דאפר פרה. ושייך לזה מש"כ במ"ר שראובן הוא בכור לעיבור לידה נחלה עבודה תשובה ונבואה. (וענין בכור לנבואה נרמז באותיות נבא שבראובן).

ונראה שבאותיות המילוי של ראובן איכא נמי את האותיות תפילין ראש והיינו שהם אותיות ריש אלף ויו בית נון. ומלבד האותיות תפילין ראש יש בהם את האותיות יו"בנ"ו שהם בגי' חסד בו. ורומז לחדש דשייך לראובן ולתפילין של ראש כנ"ל.

ונראה שתפילין של ראש ותפילין של יד שייכי למיתוק גבורות מנצפ"ך כפולות. והיינו שהמילה תפילין היא בגי' תק"פ. וזהו הגי' של מנצפ"ך במילוי דהיינו מם נון צדיק פי כף. וא"כ בב' פעמים תפילין נרמז ב' פעמים מנצפ"ך.

והנה בחינת טוב שייכא לאור כמש"כ במעשה בראשית וירא אלקים את האור כי טוב. ונראה שהגי' של התיבות כי טוב הם מ"ז כמו הגי' של הויה אהי-ה. והיינו דב' שמות אלו מאירים בשם א-ד-נ-י ובה מתמתקים הדינים כמבואר בשערי אורה.

ונראה שיש רמז שבחיבור ב' השמות א-ל הויה מתמתקים הדינים במש"כ א-ל הויה ויאר לנו וגו'. והיינו שע"י ב' השמות א-ל הויה מאיר שם אלקים דשייך לדינים שהוא בגי' לנו וענין האור שייך למיתוק כנ"ל.

ראש הם בבחינת כתר שבראש. וכן אברהם שייך לכתר בסדר כח"ב שהם כנגד ג' אבות.

ונראה דשייך לזה הא דאמרי' בברכות (נו.) המניח תפילין בחלום יצפה לגדולה וכו' אלו תפילין שבראש. והיינו דתפילין של ראש שייכי לאברהם דשייך לגדולה ולחדש כמו שפי' בקרא דכ' לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת וגו' דהיינו כנגד חג"ת.

ונראה שיש לזה רמז במש"כ והיו לטוטפת שהמילה היו היא בגי' אהי-ה דשייך לכתר ולאצילות. והמילה לטוטפות היא בגי' באצילות עה"כ. והמילים ביו עיניך הם ר"ת ע"ב שהוא הגי' של חסד דשייך לאברהם. ואצילות רומז לאותיות צלותא שהוא תפילה בל' ארמי. וכן תפילין הוא ל' תפילה. ותפילין של ראש רומז לתפילה שבראש היום דהיינו שחרית שתיקן אברהם. ויש בזה עוד טעם למה שנהגו ישראל להניח תפילין בשחרית יותר משאר תפילות. (מלבד הענין שיהיה בשעת ק"ש שלא יהיה דובר שקרים וזריזים מקדימים ועוד טעמים).

והנה אברהם שייך לחדש והוא ראשון באבות וברגלי המרכבה. ולעיל נתבאר ע"פ האר"י שראובן שייך לחדש. והוא ראשון בשבטים וחדש היא ראשונה בחג"ת נהי"מ.

ונראה שיש רמז במילוי של המילה ראובן. והיינו שהם האותיות ריש אלף ויו בית נון. והם בגי' כתר ישראל. והיינו דאיכא שייכות בין ראובן ואברהם ומיתוק הגבורות דתרויהו שייכי לכתר ולשם אהי-ה ולעולם האצילות ולאור ולשיר פשוט ולבחינת ההתחלה. וענין ההתחלה שייך לנקודת

ביאור שענין פי שנים שכ' בכור שייך לפי שנים ברוחך שכ' אצל אליהו ואלישע ושאלישע הוא

בבחינת בכור דשייך לבחינת פי שנים

ונראה שב' פעמים הויה (הרמוזים במש"כ והיה הבן הבכר - והיה ביום הנחילו) הם הגי' של אליהו.

וב' פעמים הויה הם גם הגי' של בן. ונראה שבתכונות ראובן בנימין נרמזו אור אליהו (ראו ב"ן) ימין אליהו (ב"ן ימין). ונראה דשייך לזה עניין פי שנים דבכור דשייך למש"כ במלכים (ב' ב' ט') ויאמר אלישע ויהי נא פי שנים ברוחך אלי. ופי' הרלב"ג וז"ל והוא מעניין מה שאמר כי את הבכור בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים עכ"ל. וכן פי' במצודת ציון וברד"ק.

ונראה שהר"ת והס"ת של התיבות הבן הבכור הם בגי' י' פעמים הויה וזה נרמז במש"כ והיה - הבן הבכור. והגי' של פינחס אליהו היא כמו י' פעמים הויה. והגי' של

אליהו במילוי דהיינו אלף למד יוד הי וו היא רל"ב כמו ד' המילויים של שם הויה של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. וזהו נמי הגי' של המילה הבכרה.

ובאמת כ' באר"י (שער הגלגולים הקדמה ל"ב) שאלישע הוא משורש קין והוא תיקונו וכנגד מה שכ' בקין לא שעה נקרא אלישע שרומז לאלי שעה. וכיון שקין הוא בכור של אדם הראשון היה צריך אלישע לזכות בכל ג' חלקי הבכורה שהם כהונה מלכות ובכורה. ולכן נתגלגל בחזקיהו שבזה זכה למלכות. ואח"כ נתגלגל במתתיהו בן חשמונאי שהיה כה"ג ומלך ובו זכה לב'

החלקים של כהונה ומלכות. (ואפשר שכנגד ג' חלקים אלו של בכורה כהונה ומלכות איכא ג' אותיות שוות באליהו ואלישע). ונראה שלפי דברי האר"י א"ש דשייך עניין פי שנים דבכור לפי שנים דאלישע.

ונראה דשייך לזה מש"כ אצל אליהו ואלישע ויהי נא פי שנים ברוחך אלי. והיינו שהמילה ברוחך היא אותיות בכור ח' וח' בחילוף של אטב"ח היא ב' וכאילו כ' פי שנים בבכור. (והתיבות אליהו אלישע הם בגי' אברהם ויצחק עם כולל אחד ושייך נמי למשנ"ת לעיל שעניין פי שנים רומז לב' הבחינות של אברהם ויצחק).

רמז במש"כ שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה לימי אהבה וימי שנאה בעבודת ה'

ונראה שיש רמז בהאי עניינא לימי אהבה וימי שנאה שכ' ר"ת בס' הישר. והיינו ששתי נשים השנואה והאהובה הם כנגד ב' זמנים אלו. וימי אהבה הם זמנים של השערים פתוחים ומאירים בשמחה והאדם מרגיש בהם במתיקות עבודת ה' וקירבתו. וימי השנאה הם זמנים שהעבודה יבשה ובקושי ובצער. ושתי הבנים

הם הבחינה של התורה והמצוות שעשה בימים אלה שנבראים מהם מלאכים שהם כבנים לאדם. והאדם סבור שאת עיקר השכר בעוה"ב הוא יקבל על ימי האהבה שבהם היה דבוק בה' ובתורתו באור גדול ועל זה יקבל את שכרו פי שנים בבחינת אשרי כל חוכה לתשלומי כפל.

אבל האמת היא שביום הנחילו את בניו דהיינו ביום המיתה אז יכיר ויידע שדווקא על הזמנים הקשים ועל ימי השנאה יקבל את שכרו פי שנים כמש"א חז"ל טוב אחד בצער ממאה שלא בצער ולפום צערא אגרא. וזהו שכ' לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה הבכר כי את הבכר בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים.

שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך וגו' (דברים כ"ב ז')

בשייכות מצות שילוח הקן למשיח ולגאולה וביאור דבחינת אפרוחים רומזת למשיח בן דוד ובחינת ביצים רומזת למשיח בן יוסף וב' בחינות אלו הם כנגד ב' הבחינות של גאולה בעתה ואחישנה

נראה לבאר שיש רמז במש"כ שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך לגאולה העתידה. והיינו דבאליהו כתיב הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא וגו' וזה נרמז במש"כ שלח תשלח את האם. והיינו שתיבת אם היא הר"ת של אליהו משיח. ואז יחזרו הבנים לשולחן אביהם וזהו ואת הבנים תקח לך שרומז להקב"ה שיקח ויגאל את בניו. ופי' זה א"ש עם מש"כ הזוהר (שמות) שעניין

המשיח שייך לקן צפור. והנה תיבת קן היא הגי' של כנף. והמ' הסתומה שייכא לד' כנפות הארץ שישראל פזורים בגלות שצורתה היא ריבוע של ד' כנפות. ובגאולה תפתח המ' סתומה דלמרבה המשרה כמש"כ האר"י. ואז יתקבצו כולם ויהיו בבחינת כנף א' וכמש"כ מכנף הארץ וגו'. ונראה שבחינת קן שהוא הגי' של כנף רומזת לעניין זה שיעשו כל הד' כנפות לבחינת כנף אחד. ויש

בזה רמז שד' פעמים ק"נ הם בגי' ו' מאות והוא כמו הגי' הגדולה של מ' סתומה. והנה בתהילים (ס"ח) כ' כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ. ונראה שיש בזה רמז לפתיחת המ' הסתומה בגאולה. והיינו שבתכונות כנפי יונה יש רמז לאותיות י' ה' שהם בבחינת הכנפיים של תיבת יונה בראשה ובסופה. והאותיות י-ה רומזות לחיבור היסוד והמלכות כעניין

יוסף ודוד. וזה נרמז בתיבות תקח לך שעה"כ דב' תיבות הם בגי' תק"ס כמו הגי' של כפולות מנצפ"ך שמתמלקים בחיבור הבנים בגאולה.

ויש לפרש דהיינו מש"כ בזוהר דהאם רובצת על האפרוחים או הביצים היינו תינוקות של בית רבן שאין בהם חטא שבזכותם נגאל. והיינו כמשנ"ת דמשיח שייך לבחינת הבנים שהם האפרוחים והביצים. ונראה דבחינת אפרוח שייכא לגאולה בעתה וביצה שייכא לגאולה דאחישנה. והיינו שאפרוח כבר הגיע זמנו לצאת וביצה היא קודם הזמן.

ועוד יש לפרש דבחינת אפרוח שייכא למשיח בן דוד ובחינת ביצים שייכא למשיח בן יוסף. ובזוהר (חקת) כ' דפרה אדומה שייכא לה' גבורות מנצפ"ך וזהו או' ה' פ"ר שהוא הגי' של מנצפ"ך. וע"י שריפתה נעשית אפר שהוא או' א' פ"ר והיינו שכל המנצפ"ך מתאחד לא' ומתמתק. ונראה שיש לזה רמז בתיבת אפרוח שהיא בגי' אפר דוד. ויש בזה רמז למיתוק הדינים ולאפר פרה אדומה שיהיה בגאולת משיח בן דוד.

ונראה שיש רמז לזה באתב"ש של דוד שהוא אותיות קפ"ק שהם בגי' מנצפ"ך. ומלכות שייכא לגבורות ודוד שייך למלכות והמיתוק שיהיה ע"י משיח בן דוד בגאולה הוא מיתוק הדינים בשורשן מכח חיבורו ליסוד ולמשיח בן יוסף

ונראה שיש רמז ליוסף במילה ביצים שעה"כ דאותיות היא בגי' יוסף עה"כ דתיבה. ויש בזה רמז למשיח בן יוסף דשייך לבחינת ביצים.

של חריץ ופתיחה באלכסון במ' הסתומה דלמרבה המשרה. (שעי"ז היא נעשית כב' דלתין ועם הו' דיסוד שפותחה באמצע נעשית דוד כמש"כ באר"י).

ותיבת בירקרק רומזת למיתוק הגבורות דמנצפ"ך כפולות. והיינו שהיא אותיות ב' ירקרק. והמילה ירקרק היא בגי' דין מתוק. וב' ירקרק רומז לב' פעמים דין מתוק כנגד מיתוק גבורות מנצפ"ך כפולות.

והנה יוסף שייך לבחינת עוף דעוף בגי' יוסף. וכן שלום שייך ליסוד וצפור בגי' שלום כמש"כ הגר"א דתרויהו שייכי ליוסף. ונראה דשייך לזה מש"כ כנפי יונה נחפה בכסף דיוסף עה"כ דד' או' הוא בגי' כסף ושייך למש"כ כנפי יונה נחפה בכסף דיונה שייכא לבחינת עוף וצפור דשייכי ליוסף. ויוסף שייך ליסוד ולבחינת צדיק שממתק את הגבורות שבמלכות.

ויש לבאר בזה מש"כ בגמ' בסנהדרין בפ' חלק דדירת העופות הטהורים עם הצדיקים כמש"כ בנח וישלח את היונה מאתו. והיינו דצדיק שייך ליסוד כמש"כ צדיק יסוד עולם ולכן עוף טהור דשייך ליוסף דירתו עם הצדיק דשייך ליסוד.

ונראה שבזה יתבאר מש"כ בזוהר דמשיח שייך לקן צפור. והיינו דמשיח הוא גם משיח בן יוסף וגם משיח בן דוד והם ב' בחינות של בנים. וזה נרמז במש"כ שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך דהיינו שכשהקב"ה ישלח את אליהו ומשיח שהר"ת שלהם הוא א"מ. אז יתקיים ואת הבנים - דהיינו משיח בן יוסף ומשיח בן דוד שהם בבחינת בנים - תקח לך בגאולה. ויש בזה רמז למיתוק הדינים שיהיה בגאולה בחיבור היסוד והמלכות דשייך לחיבור

י' דאיש וה' דאשה. וע"י חיבור היסוד והמלכות נפתחת המ' הסתומה בגאולה כמש"כ באר"י.

ונראה שזה נרמז במש"כ כנפי יונה נחפה בכסף. והיינו שהאות ס' היא בבחינת נחפה בכסף שהיא חבויה ומחופה בתיבת כסף שהיא האות הפנימית בה ומסתתרת בין הכ' לפ'. והאותיות י' ה' (שהם בבחינת כנפי יונה כנ"ל) במילוי הם יו"ד ה"ה. וב' הכנפיים שיש ליונה רומזות לב' פעמים יוד ה' שהם בגי' ס'. וס' בצירוף עם ב' פעמים י' ה' (או עם יוד ה' פעם אחת) היא בגי' צ'. ויש בזה רמז לצדיק שממתק את הדינים. וצדיק שייך ליסוד כמש"כ במשלי וצדיק יסוד עולם. ושייך ליסוד שפותח את המ' הסתומה. ובחינת כסף שייכא לחסד שממתק את הגבורה.

ונראה שבחינת כנף שייכא לאותיות מכנ"ף דמנצפ"ך המתמתקות בצ' כמו שנרמז במש"כ מכנ"ף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק. וכנפי רומז לב' פעמים מכנ"ף שמיעוט רבים שתים והיינו כנגד מנצפ"ך כפולות. ויש רמז במילה כנפי לאותיות מכנ"ף ש' באתב"ש היא מ'.

ומש"כ ואברותיה בירקרק חרוץ רומז לפתיחת המ' סתומה בגאולה. והיינו דתיבת אברותיה רומזת לפנימיות האיברים שבתוך הכנפיים. והיינו האותיות נ"ו שהם בין הי' לה' בתיבת יונה. ונ"ו רומז להפיכת ה' גבורות מנצפ"ך לאחד דמנצפ"ך בחלוקה שווה לה' הוא נ"ו כמש"כ באר"י. ובמיתוק הם נהפכים לאחד כמש"כ בזוהר בעניין א' פ"ר דאפר פרה אדומה. ומיתוק הגבורות שיהיה בגאולה ע"י המשיח שייך לחיבור היסוד והמלכות ולפתיחת המ' הסתומה כמש"כ באר"י. וזה נרמז במש"כ בירקרק חרוץ דחרון רומז לחרין והיינו שהו' דיסוד עושה בחינה

לא תחרוש בשור וחמור יחדיו (דברים כ"ב י')

רמז בהאי קרא למיתוק הגבורות ובישיבות שור וחמור לבחינת ראש זנב ורמז במה שאומרים בראש השנה שנהיה לראש ולא לזנב

לכפר על חטא העגל בבחינת תבא האם ותקנח צואת בנה.

ואולי י"ל שבמה שאומרים בר"ה שנהיה לראש ולא לזנב נרמז מיתוק הדינים. והיינו שתיבת שנהיה היא בגי' חסד רחמים. והתיבות ראש זנב הם בגי' תק"ס כמו מנצפ"ך כפולות. וביניהם יש את האותיות אלול. והיינו שע"י עבודת התשובה של אלול יתמתקו הדינים של ראש השנה. וכמש"כ ר' צדוק הכהן שבמש"כ תירש ינובב בתולות נרמז שע"י עבודת חודש אלול שהוא מזל בתולה תהיה ההשפעה והפתיחה של תשרי שהוא אותיות תירש.

ולפי זה יש לפרש שמה שאומרים שנהיה לראש היינו שההשפעה של חסד רחמים (שהם הגי' של תיבת שנהיה) תהיה על ראש השנה וזהו לראש. ומה שאומרים ולא לזנב היינו שלא יתחבר זנב עם ראש ואז ישלטו הגבורות דמנצפ"ך כפולות שהם בגי' ראש זנב.

הדינים כמבואר באר"י).

ומש"כ לא תחרוש הוא בגי' אברהם יצחק יעקב א' דבש. ויש בזה רמז למיתוק הגבורות ע"י ג' האבות שאברהם שייך לחסד ויצחק שייך לגבורה וחיבורם דשייך למיתוק הוא ביעקב שכולל כל האבות כמש"כ בזוהר. וא' שייכא למיתוק כנ"ל. וכן דבש שייך למיתוק הגבורות כמש"כ באר"י (שעה"כ ר"ה) בעניין שופר שהוא אותיות ש"ו פ"ר וש"ו הוא הגי' של דבש ופ"ר הוא הגי' של מנצפ"ך ובה נרמז מיתוק הדינים דשופר.

והנה בס' עשרה מאמרות כ' שהעגל שחטאו בו ישראל היה ראשו שור וזנבו חמור. ונראה שבתביות זנב ראש יש רמז לגבורות שהם בגי' מנצפ"ך מנצפ"ך. והיינו כנגד מנצפ"ך כפולות. ונרמז בזה השייכות של חטא העגל לחרון אף והדינים דשייכי לגבורות. וגם זה שייך למיתוק דאפר פרה כמש"כ בחז"ל שעניין פרה אדומה הוא

נראה לבאר שיש בפסוק זה רמז למיתוק הגבורות ע"י ג' האבות. והיינו שהתיבות בשור וחמור הם אותיות ב' שור וח' מו"ר. ושור שייך לגבורה כמש"כ בזוהר שייצחק הוא בסוד שור. וב' שור רומז לב' פעמים שור. וגבריאל הוא בגי' מו"ר וא"כ ח' מו"ר רומז לח' פעמים מו"ר. והיינו כנגד י' גבורות דמנצפ"ך כפולות.

ומיתוקם הוא בבחינת יחדיו דהיינו שבחיבור כל הגבורות כאחד הם מתמתקים כמש"כ בזוהר בעניין א' פ"ר דאפר פרה שמהפך ה' פ"ר דפרה דשייכא לה' גבורות מנצפ"ך שבגי' פ"ר לא' פ"ר באפר וזהו מיתוקן. (והמילה יחדיו היא בגי' י"ב הויה. ויש בה רמז לי"ב צירופי הויה שהם שלימות שם הויה כנגד י"ב חודש וי"ב שבטים. והיא גם אותיות יחד י"ו ויש בזה רמז לחיבור היסוד דשייך לו' עם ה' דשייכא למלכות כמש"כ בשערי אורה וחיבורם שייך למיתוק

רמזים בענייני חודש אלול

רמז במש"כ לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו כי יצפני בסוכה וגו' למיתוק הגבורות

אלו בגבורות). והיינו שמיתוקן הוא בבקשה של אחת שאלתי. ושייך לבחינה של הפיכת הגבורות לאחת כמש"כ בזוהר בעניין א' פ"ר דאפר פרה שמהפך ה' פ"ר דמנצפ"ך (שבגי' פ"ר לא'.

ונראה שתיבת אחת רומזת למיתוק דבחינת א' כנ"ל. והמילה שאלתי היא בגי' ש"ע ש"ע א'. ורומז לב' פעמים ש"ע ניצוצין דנהורא דשייכי למיתוק הגבורות ולעוד א' כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות בב' פעמים א'. וכן ש"ע הוא הגי' של חסד רחמים דשייכי למיתוק הגבורות.

פעמים שם הויה שממתקים לכפולות מנצפ"ך ששורשן בכפולות ש"כ ניצוצות קרדוניתא. והר"ת של תיבות אלו הוא בגי' י' חסד ורומז לי' חסדים הממתקים לי' גבורות דמנצפ"ך כפולות.

ונראה שיש לזה רמז גם ברישא דקרא דכתיב אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי וגו'. והיינו שהס"ת של אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש הם האותיות תיתהה"ש. והגי' שלהם היא 1120. וזהו הגי' של ד' פעמים מנצפ"ך כנגד מנצפ"ך כפולות בב' הבחינות של גבורות נסתרות וגבורות נגלות. (כמש"כ באר"י בשעה"פ נצבים דאיכא ב' בחינות

נראה שנועם ה' רומז לשם הויה והיכלו רומז לשם אד' שהוא בגי' היכל. וחיבורם הוא בגי' סוכה שהיא אותיות כ"ו ס"ה כמש"כ בזוהר. וזש"כ כי יצפני בסוכה. והמילים כי יצפני הם בגי' ש"כ. ונראה שיש בזה רמז למיתוק הגבורות דש"כ ניצוצות קרדוניתא שמתמתקים ע"י חיבור ב' השמות של אד' והויה דשייך לחיבור היסוד והמלכות כמש"כ בשערי אורה.

ונראה שיש רמז לזה גם בס"ת של מש"כ לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו כי יצפני. והיינו שהם אותיות תמ"ר ה' וי"י. ותמר הוא הגי' של ב' פעמים ש"כ כמש"כ באוצרות חיים. וה' וי"י רומז לה'